

kinesiske Folkerepubliks forbindelser med andre lande. Man modsatte sig dog ikke formelt spørgsmålets optalelse på dagsordenen, der godkendtes uden afstemning.

Debatten om Kinas repræsentation fandt sted i tiden 3.-11. november med deltagelse af 44 talere, medens der blev afgivet stemmeforklaring af 14 lande, hvoraf 12 ikke havde deltaget i debatten. Ved spørgsmålets behandling på 23. generalforsamling talte repræsentanter for 56 lande, medens stemmeforklaring blev afgivet af yderligere 7 lande.

I. Resolutionsforslagene.

To resolutionsforslag blev fremlagt for plenarforsamlingen. Japan forelagde det traditionelle procedureforslag, hvorefter spørgsmålet om ændring af Kinas repræsentationsforhold skal betragtes som et vigtigt spørgsmål i FN-pagtens artikel 18's forstand, og derfor til vedtagelse kræver $\frac{2}{3}$ majoritet. Som medforslagsstillere optrådte Australien, Brasilien, Costa Rica, Gabon, Haiti, Lesotho, Madagascar, Malawi, New Zealand, Nicaragua, Paraguay, Philippinerne, Spanien, Swaziland, Thailand, Togo og USA. I forhold til sidste år var Italien, Bolivia og Colombia udgået, medens Spanien, Costa Rica, Haiti, Lesotho, Malawi, Paraguay og Swaziland var kommet til som nye.

Forslaget, der nøje svarede til det sidste år vedtagne, henviste til res. 396 (V) af 14. december 1950, hvorefter spørgsmålet om, hvilken regering skal anses berettiget til at repræsentere en medlemsstat, skal afgøres i lyset af pagtens målsætning og principper og bekræftede de i 1961, 65, 66, 67 og 68 vedtagne resolutioner, hvorefter spørgsmålet om en ændring i Kinas repræsentation er et vigtigt spørgsmål i artikel 18's forstand.

Cambodia fremlagde det substantielle resolutionsforslag, der ligeledes fremtrådte i samme skikkelse som sidste år, og som gik ud på, at Folkerepublikken anerkendes som eneste legitime repræsentant for Kina i FN og særorganisationerne, samt at Chiang Kai-sheks repræsentanter udelukkes fra organisationen. Som medforslagsstillere figurerede Albanien, Algeriet, Congo (Brazzaville), Cuba, Guinea, Irak (ny), Mali, Mauritien, Pakistan, Rumænien, Sydyemen, Sudan, Syrien, Tanzania, Yemen og Zambia.

Forslaget havde følgende ordlyd:

„Generalforsamlingen,
som erindrer sig FN-pagtens principper, som er sig bevidst, at genoprettelsen af Folkerepublikken Kinas lovlige rettigheder er af stor betydning både for beskyttelsen af FN's pagt og for den sag, som FN skal tjene ifølge pagten,

som anerkender, at repræsentanterne for Folkerepublikken Kinas regering er de eneste lovlige repræsentanter for Kina i FN,

beslutter at genoprette alle Folkerepublikken Kinas rettigheder og anerkende dens regerings repræsentanter som de eneste lovlige repræsentanter for Kina i FN og øjeblikkelig at fjerne Chiang Kai-sheks repræsentanter fra den plads, som de ulovligt beklæder i FN, og i alle dertil knyttede organisationer“.

II. Debatten.

Af de 44 lande, som deltog i debatten, og hvoraf 26 var blandt sponsorerne til de to forslag, støttede 28 Folkerepublikkens medlemskab, medens resten gik imod. Argumenterne for og imod var velkendte fra tidligere års debatter. For Folkerepublikkens medlemskab talte samtlige forslagsstillere til substansforslaget med undtagelse af Tanzania. De fulgte alle hovedlinien i den ovenfor gengivne motivering for forslagens optagelse på dagsordenen med særlig betoning af det urealistiske i at holde omkring $\frac{1}{4}$ af jordens befolkning uden for FN, og at denne politik var i modstrid med universalitetsprincippet. Endvidere gjordes det gældende, at FN havde mere brug for Folkerepublikken, end denne havde for FN. De talrige fredelige grænseoverenskomster, Kina i de senere år havde afsluttet med sine nabolande, illustrerede republikkens fredelige intentioner. Kravet om $\frac{2}{3}$ majoritet afvistes under henvisning til, at der ikke var tale om indvalg af et nyt medlem, men alene om berigtigelse af et fejlagtigt repræsentationsforhold, og at Formosa udgør en integrerende del af Kina.

Uden for sponsorkredsen støttedes forslaget under debatten af bl. a. Storbritannien, Frankrig, Bulgarien, Jugoslavien, Ungarn, Polen, UAR samt af enkelte afrikanske og asiatiske lande. Folkerepublikkens repræsentation var efter fransk opfattelse af overordentlig stor betydning, men ikke et „vigtigt spørgsmål“ i artikel 18's forstand.